

Віра Трабчук

(13 р., ЗОШ I-III ст. №14, м. Тернопіль)

Матусю рідна, прощавай,
Пробач мені усе одному,
Я йду у бій за рідний край,
Не знаю, чи вернусь додому.

Чи встигну я поцілувать
Твої натруджені долоні,
Відчуті серця тихий стук,
Перш, ніж ударить куля в скроні.

Ти відчинила небеса
Мені молитвою своєю,
Та краще – згинути в бою,
Аніж пливти за течією.

Бо хто не бореться – той раб,
Той зрадник власного народу,
А я горітиму в вогні,
За Батьківщину – хоч до гробу.

За свою землю – все віддам,
Хоч до останньої краплини,
Бо я – армієць, я – солдат,
Служу народу України!
Слава Україні!

Присвячується подіям на Майдані

Три місяці нещадної зими,
Три місяці страждань, зневіри, болю.
Палала Україна у вогні
І небайдужих кликала до бою.

І плакала...
А ревні сльози ті
Снігами сіру землю устеляли,
Та як не плакати,
Коли її сини
По різні боки барикад стояли.

Одні відважні, чесні вояки,
Що за свободу нації повстали,
А інші – за якийсь мізерний гріш
Маріонетками в руках режиму стали.

Одні боролись, вірили в добро,
За правду й честь
Вони життя віддали,
А інші, не ховаючи очей,
Щитом прикрившись,
У братів стріляли.

Ридали матері,
Ридав Майдан,
У відчаї ридала Україна.
Їй за полеглими синами жаль,
А ворогам пробачити несила.

А пробачати і не треба, знай –
Їх Бог колись по правді покарає,
І вже ні зброя, ні залізний щит
Тих злочинів страшних не приховає.

